

Dosttan Sevgili Olur mu

– Galip Argun · 02 Nisan 2013

“Dosttan sevgili olur mu?” diye sordu nâsir. “Yazsana. Merak ediyorum... İnsan dostuna âşık olabilir mi?” Olabilir mi sahiden? Düşünüyorum. Guruba yaklaşan güneşin karşısında biraz sonra karanlığa gömülecek ama aydınlığa meftun gökyüzünün altında, aklımda bu soruyla oturdum bir köşeye. Tenim de yorgun rüzgârın sessizliği, gözlerimde düşüncenin verdiği buhran. Ne denir yahut ne yazılabilir ki? “Olmaz” desem gönlüm razı değil, “olur” desem toplumun kurduğu ahlak düzeni buna karşı. Kalp bu ya işi belli olmaz. Görevini itina ile yerine getirir de en ufak bir kıpırtı da sekteye uğrar. Gündüzü gece, geceyi gündüze uğratan gökyüzü misali... Ne diyebilir ki buna yazıcı? Ne denir ki bu soruya. Kendi kendime tekrar ettim soruyu:

“İnsan dostuna âşık olabilir mi?”

Tasavvuf noktasında düşünen gönlüm “Evet” dedi, toplumun eğittiği mantığım “Hayır” diye cevap verdi defalarca. İnsanların kendilerini gözeterek koyduğu katı ama görünmez kanunlar “Hayır” dediyse bir kere ne denirdi ki. Ama yazıcının işi buydu; düşüncelerini söyleyecekti utanmadan, sıkılmadan.

“Evet, insan dostuna âşık olabilir.”

Evet, evet, aşk denen illet dost, düşman ayırmaz. Yahut mantığın koyduğu o yıkılmaz tabuları bile yıkmak için elinden geleni yapar; diyenleri umursamaz, susanları görmez. Öyle ki aşkın tarifi namümkün, telafisi ise imkânsızdır. Tutuldu ise bir kere gönlün ve inandıysa yüreğin kim ne diyebilir ki?! Katı kuralları olan toplum dışında...

Dostluk karşı cinslerde kardeşliğe dönmezden evvel aşkla münakaşa eder ise eğer nâsirin sorduğu soruya cevap vermekte de o kadar mümkün. Zira ana-baba bir olmayan her bireyin birbirinde gönül hakkı vardır. Ve hak bir gün gönlünün ona ait olduğuna inandırırsa mantığını, geriye ne dostluk kalır ne de zedelenmez yaftası yakıştırılan bilhassa toplumun koyduğu kanunlar. Ufukta görünen tek gemi aşktr ve aşk ıssız bir adaya benzer; sevdiğin insan ile o gemiye binmek zorundasındır; binemezsen ya mecnûn olur çöllere düşersin ya da Ferhat olur Şirin için dağları delersin. İllaki ararsın çıkışını ve illaki bulmak zorundasındır gidişatını. Bulamaz isen ki eğer, işte o vakit bir derdin ortasına düşersin ki ne “yıkılmaz” dediğin toplum kurtarır, seni ne de “sarsılmaz” yaftasıyla müşerref ettiğin mantığın tutar ellerinden.

“Dostum” dediğin insan bir gün olursa “Aşkım” yahut “Sevgilim” Hint kumaşından biçilme iftiralara yerleştirilir aşkla dolu göğsüne. Envai çeşit laf çıkar peşiniz sıra da, en ağır ithamlarla sıfatlandırılırsınız. Ama âşiksınızdır. O devası yârda, sevgili de olan dermansız illet yapışmıştır bir kere kalbinizin en orta yerine, kim ne derse desin yahut kim hangi ipeklerden kaftan biçip üzerinize oturtursa oturtsun bir yerler hep bol gelir bedeninize; zira siz aşkın elim hastalığına tutulmuşunuzdur bir kere gözünüz yârdan başkasını, gönlünüz yârdan gayrîsini, aklınız/mantığınız ondan sonrasını düşünmez olur. Aşk bir milattır, yazarın dediği gibi. Artık zamanınız bile milattan sonrası yahut milattan öncesi olarak işlemez; ondan önce veya ondan sonra olarak sürer gider.

Velev ki dostlukta da vardır bir miktar aşk. Ama safiyane olan, salt olan aşkın nutku geçer dostlukta. Tutku girdi mi işin içine kim ne derse desin mecnûn misali âşiksınızdır dostum dediğiniz yareninize,

yoldaşınıza.

Toplum her ne zaman olursa olsun bıkmadan usanmadan konuşur. “Dost yoldaşındır” der ve ekler “Ama aşkın değil.” Hâlbuki yoldaştan daha iyi âşık var mıdır şu dünya da?

Gözler vardır bir de. Dostane bakan gözlerle, aşkane bakan gözler. Ya da arafta kalmış gizli saklı ama bir o kadar da tutkulu bakışlar. İşte insanı ele verende budur aslında. Budur insana insan olduğunu, kalbin kalp olduğunu hatırlatan. Mamafih bir insanın bakışlarından anlaşılır aşkıta, dostlukta, nefrette, düşmanlıkta. Dilin farklı söylese de bakışların farklı konuşur; hatta her şeyiyle ele verir ufacık kalbinin içinde kopan fırtınaları. Gel gelelim bakışlara dil de eşlik etti mi çırılçıplak kalıverir tüm duygular.

Tekrarlıyorum nâsirin sorusunu: “Dosttan sevgili olur mu?”

Evet, diyorum bu kez korkusuzca. Nereden aldığımı bilmiyorum bu cesareti ama her şeye rağmen “evet” diyorum. Toplum tarafından afroz edileceğimi bilsem de “evet” işte.

Olur. Dostta aşkın ürünüdür sonuçta. Sevgiyle ektiğin arkadaşlığın mahsulüdür dostluk. Ve dostunuza tutkuyla bağlıysanız o sene yağmur bol, günler bereketli geçmiştir ve kalbinizdeki sevgi ağırlığınca ürün almışınız demektir. Yağmur bulutlarınızı aşkın fırtınası sürüklerse tepenize, işte aldığınız ürün de aşktan gayrisi olmaz, olamaz.

Bir söz vardır Anadolu’da “Kismetten öteye yol gitmez” diye. Ama bir kural da vardır Anadolu’da “Dosttan yâr olmaz” diye. Gel gelelim kalptir bu, işi belli olmaz. Sekteye uğrar en ufak bir duyguda da değiştirir bakışları ve anlamları. Hissettiklerinizi kendiyle bir eder de mantığa da topluma da savaş açar ve sonunda savaş açtığı toplumun bireylerinin dilinde “Onlar ermiş muradına biz çikalım kerevetine” sözünü yer ettirir.

“Dosttan sevgili olur mu, yazsana?” dedi nâsir.

“Olur” dedi yazar. “Hem de öyle bir olur ki insanın akli da mantığı da almaz hissettiklerini.”

Aşkla kalın...